

ligget, som det dog vist fra først af var Meningen, nemlig som et Forslag om Oprettelsen af en Kreditforening for virkelig større Landejendomme fra 12 Tønder Hartkorn f. Glæ. og opad, havde Sagen været en anden. Jeg tror i Grunden heller ikke, at der er videre Trang til en saadan Kreditforening; Jeg tror ikke, at en saadan Forening vilde kunne gøre virkelig Nytte, og mindst for de Interessenter, der gik ind i den. Jeg tror, at alle Parter staa sig bedst ved at have fælles Forening; thi Interessenterne ere jo i den Henseende de samme for de store som for de mellemstore Ejendomme, og en Forening er desto solidere, jo bredere Basis den hviler paa. Men dersom de større Landejendomsbesiddere af en eller anden Grund skulde ønske en Kreditforening for sig, hvori de paa en eller anden Maade mene sig brøstholdne ved at være i en Forening med de mellemstore Ejendomme, vilde jeg for mit Vedkommende ikke være med til at nægte dem Opfyldelsen af et saadant Ønske, jeg vilde ikke nægte det min Stemme, for at de kunne faa deres egen Forening, der som de ønske det. Men saadan foreligger Sagen jo ikke. Landstinget satte i Fjor ind i Forslaget, at man skulde gaa ned til en Grænse af 5 Tønder Hartkorn, ja endog til 30.000 Kr.'s Burderingssum; men saa er det ikke længer en Kreditforening for de større Landejendomme, saa er det en ganske almindelig Kreditforening, en ganske almindelig Konkurrenseforening til de allerede bestaaende, og en saadan Foreningsberettigelse kan jeg ikke se, kan begrundes ud fra noget berettiget Standpunkt, af de Grunde jeg allerede har udbillet. Jeg skal endnu kun bemærke om dette Spørgsmaal, at det forekommer mig meget uheldigt, at man har sat Grænsen til en Burderingssum af 30.000 Kr.; thi uheldigere Minimumsgrænse kan man ikke have end en bestemt Burderingssum. Det kan vanskeligt undgaaes, at det vil føre med sig, at Burderingsmændene i adskillige Tilfælde, hvor de ellers vilde have vurderet en Ejendom til 26 à 28.000 Kr., komme til at strække sig op til en Burderingssum af 30.000 Kr. Det forekommer mig at være en meget uheldig Bestemmelse i det foreliggende Forslag. I Lovforslaget, som ogsaa i det Statutforslag, der var fremme i Fjor i Landstinget, fandtes efter min Mening adskillige Tanker og Forslag, som, hvis de bleve at indføre i de bestaaende Kreditforeninger, vilde betegne Fremskridt paa dette Omraade. Der er nu ogsaa adskilligt i Statutterne, som jeg finder meget uheldigt. Men jeg skal imidlertid ikke komme ind paa dette; dels ere adskillige af disse Tanker ikke

ny, idet flere af dem have været Genstand for flere bestaaende Kreditforeningers Overvejelser i en Narrække, og ville sikkert blive indførte af de bestaaende Kreditforeninger, hvis de faa Lov dertil, hvad man jo nu maa gaa ud fra, de nok kunne, og dels skal jeg saa meget mindre gaa ind paa dette, som Statutterne ikke ligge for her, og selv om ogsaa Lovforslaget vedtages uforandret, kunne Statutterne jo alligevel laves om paa saa mange Punkter, det skal være. Men særlig skal jeg ikke komme ind herpaa, fordi det forekommer mig givet, at med Hensyn til Spørgsmaalet, om det er rigtigt at gaa ind paa et Forslag, som det her foreliggende til Oprettelse af en ny Kreditforening eller i det hele taget med Hensyn til Spørgsmaalet, om det er rigtigt at faa ny Kreditforeninger, kunne disse ny mindre væsentlige Tanker i Statutter og Lovforslaget hverken gøre fra eller til. Thi det kunne vi vistnok alle være enige om, at Oprettelsen af ny Kreditforeninger paa Grundlag af en Vending i Administrationen eller Organisationen kan der ikke være Tale om, saa kunne vi komme lovlig vidt med Oprettelsen af ny Kreditforeninger. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til nærmere Overvejelse. Jeg skal endnu kun sige, at kunde Forslaget blive ændret til at være en Kreditforening for virkelig større Ejendomme, Ejendomme fra 12 Tdr. Hartkorn og opad, saa antager jeg, at jeg kan give det min Stemme. Som det foreligger, kan jeg ikke se, at det kan være heldigt eller rigtigt at gaa ind paa Oprettelsen af en saadan Forening.

Men: Ja, jeg er enig med den cerede sidste Taler i, at naar Lovgivningsmagten skal tage Standpunkt til det Spørgsmaal: om der overhovedet er Trang til Oprettelsen af en ny Kreditforening, og om det vil være til Befolkningens Tavn, at man gaar ind paa at oprette en Kreditforening til, saa er det et Spørgsmaal, som man maa tage uunder nøje Overvejelse først; thi det kunde maasse blive Tilfældet, at man kunde komme til at gøre Skade derved. Det kunde maasse derfor ikke være af Vejen at kaste et Tilbageblik paa, hvorledes vore Kreditforeninger have udbillet sig her i Landet.

Ifølge Loven af 20. Juni 1850 om Begunstigelse for Kreditforeninger er der oprettet i alt 10 Kreditforeninger her i Landet siden den Tid. De første 5 bleve oprettede blot med Ministeriets Tilladelse til at faa deres Statutter approberede; men efter at vi fik Loven af 19de Februar 1861, har ingen kunnet oprette nogen Kreditforening blot med Ministeriets Samtykke, men man